

Členové radotínského sokola řídili pekingské olympijské soutěže

Neopakovatelná atmosféra a výborná organizace, tak hodnotí hry rozhodčí Kocián a Hnilica

Vilém Kocián a Mojmír Hnilica, členové radotínského sokola, měli tu čest rozhodovat gymnastické finálové disciplíny a rozhodující zápasy v badmintonu na olympijských hrách v Pekingu. Pro oba to byla „pracovní“ již druhá olympiáda. Vilém Kocián působil i v Atlantě v roce 1996 a navíc jako turista navštívil hry v Athénách a Moskvě. Mojmír Hnilica jako hlavní rozhodčí rozhodoval badmintonové finále v Athénách v roce 2004. Třetím účastníkem ze Sokola Radotín byla lajnová rozhodčí Jana Honnerová. I ona spolurozhodovala badmintonové soutěže již při olympiádě v řecké metropoli.

Systém nasazování gymnastických rozhodčích na olympijské hry je závislý na účasti závodníků z dané země. Vilém Kocián je původem trenér a metodik

foto: archiv Hnilica

Mojmír Hnilica na empajru při rozhodování

gymnastiky, jenž působil v reprezentace ČR i SR. V Atlantě doprovázel bývalého svěřence Jiřího Fiřta. V Pekingu rozhodoval na základě účasti Martina Konečného, v posledních letech jednoznačně našeho nejlepšího gymnasty s dobrými výsledky na ME a MS. Z atmosféry her na 63letého bývalého gymnastu nejvíce zapůsobilo slavnostní zahájení. Potěšil ho i fakt, že olympijský oheň zapálil jeho známý, gymnasta Li Ning. S ním se setkal už na hrách v Atlantě, kde byl tento populární Číňan členem gymnastické technické komise.

Nasazení rozhodčích v badmintonu je dáno rozhodnutím mezinárodní federa-

ce. Mojmír Hnilica patří mezi evropskou špičku, a proto nebylo překvapením, že se objevil mezi deseti nominovanými rozhodčími z Evropy. Jana Honnerová měla nominaci těžší. Z Evropy se dostalo pouze na 3 lajnové rozhodčí.

„Dokonalá organizace, přátelský přístup nejen ze strany organizátorů, ale i normálních lidí. Volné vstupy na památky, při vstupu do metra organizátoři dávali účastníkům her lístky zdarma. Absolutní čistota, žádné nedopalky nebo papírky. Olympijská doprava měla své pruhy a autobusové linky,“ hodnotí zázemí a atmosféru her Kocián. A v superlativěch pokračuje: „Rozhodčí pro každý sport měli vlastní hotely. Důsledné byly i bezpečnostní kontroly. Jen například na každý autobus připadalo 20 bezpečnostních techniků. To všechno byly znaky olympijského Pekingu,“ říká olympijský veterán Kocián. Čeho však bylo mnoho, tak to bylo dobrovolníků. „Stáli úplně všude. Když jsem vyšel z hotelu a zjistil jsem, že jsem si něco zapomněl a musel jsem se vrátit, tak mě čekala úplně stejná procedura. Pozdrav a úklona u vchodu do hotelu, pozdrav a úklona u dveří, pozdrav a úklona u recepce, to samé se opakovalo u výtahu, na chodbě nejméně dvakrát a to samé zpátky,“ vzpomíná Mojmír Hnilica. Stejně situace nastávaly při cestě městem. „Každých 50 metrů stál dobrovolník se slunečníkem a lahví vody. Stačilo zvednout hlavu k mrakodrapu nad vámi a byl jste okamžitě osloven, zda nepotřebujete pomoc,“ doplňuje Kocián. „Oproti jiným olympiádám, mistrovství Evropy nebo světa jsme byli z hlediska rozhodování úplně maximálně využiti,“ shodují se oba radotínští rozhodčí. Nezbylo tak moc času na ostatní sporty. „Když jsem získal lístky na finále vodního slalomu žen, tedy na Štěpánku Hilgertovou, tak závod pro dešť zrušili,“ říká Hnilica a pokračuje: „Měl jsem však štěstí na sportovce v Olympijském domě. Setkal jsem se tam s našimi tenisty Berdychem a Šafařovou, kterým turnaj vůbec nevyšel. Se smolařem zápasníkem Švecem, jemuž unikla medaile o vlásek. Nejpříjemnější byl rozhovor s vítězným střelcem Davidem Kosteleckým. U něj bylo vidět, že je to normální kluk a ne profesionální sportovec.“ Vilém Kocián mohl také sledovat, jak se Peking změnil za posledních 6 let, kdy tady byl naposledy na závodech. „Za poslední roky je to neuvěřitelná změna. Každý mrakodrap je jiná architektura a působí to velice moderně,“

sděluje Kocián.

Oba řídili finálové boje. Hnilica rozhodoval dva zápasy o třetí místo. Kocián finále na hrazdě a koni na šír jednotlivců

foto: Knotek

Vilém Kocián s pamětní medailí z pekingské olympiády

i družstev. Obě haly na gymnastiku (pro 20 tisíc diváků – pozn. red.) a badminton (7,5 tisíc diváků – pozn. red.) byly neustále vyprodány a atmosféra byla skvělá. Trochu překvapila nekomerčnost her. V celé hale na gymnastiku byl pouze jeden stánek s emblemy a tričky z her.

„Když to srovnám s Atlantou 1996, tak tam byly hry, o kterých ve městě skoro nikdo moc nevěděl. Peking byl z hlediska zájmu lidí něco, co se bude těžko překonávat,“ porovnává Kocián. „Athény byly komornější a byla možnost pohybovat se i po různých sportovištích. V Pekingu vzhledem k dopravním vzdálenostem to pro nás rozhodčí, i když jsme měli přestávky, nebylo možné,“ doplňuje své dojmy z her Hnilica. Oba však hodnotí svoji účast velmi kladně a zkušenosti a kontakty, které získali, využijí v další kariéře rozhodčích. Po návratu z Pekingu se ihned zapojili do kolotoče soustředění. Na podzim je čekají soutěže po celém světě. Jednapadesátiletý Hnilica bude rozhodovat turnaje po Evropě, nejprestižnější turnaj světa China Open, evropský top turnaj Danmark Open nebo školit rozhodčí na Maltě. Kocián bude rozhodovat světové poháry ve Stuttgartu, Glasgow nebo ve Francii. Během podzimu oba čeká doplnění odborné způsobilosti. Získají tak nejvyšší možnou kvalifikaci, kterou si zvýší šance účasti na příští olympiádě v Londýně 2012.

-mik-

Olympijské stříbro na krku zlatníka

Skifař Synek ve finále nestačil pouze na houževnatého Nora

Jen málokdo asi v průběhu měsíce srpna a na začátku září nezaznamenal jméno Ondřeje Syneka. Pěťadvacetiletý skifař pražské Dukly, který se svojí přítelkyní žije na Zbraslavi, vybojoval v dramatickém závodě na olympijských hrách v Pekingu stříbrnou medaili. Zlatou mu o pouhých osm desetin sekund vyfokl norský závodník Olaf Tufte. Ondřej za poslední tři roky sbírá jednu medaili za druhou a jeho soupeři z něj mají respekt. Je mladý, rozvážný a své zkušenější soupeře poráží s úsměvem.

Předchozí závody na olympiádě jste jel lehce, s úsměvem na tváři. Dokonce mi připadalo, že se spíše jen tak projíždíte, rozplýváte se nad okolní krajinou a s úplnou samozřejmostí vplujete jako první do cíle. To jste si šetřil síly na finále?

Rozjíždka byla úplně v pohodě. Moje povinnost byla jen postoupit. Další závody (čtvrtfinále a semifinále – pozn. red.) se vědělo, že postoupím mezi nejlepší, a tak nebyl důvod se hnát na plný výkon. Jel jsem prostě v normálním tempu, jen jsem nedával žádné nástupy ani finiš.

Kdy vám bylo při finále nejhůř?

Asi v cíli, protože veslování hrozně bolí. Celý závod se jede ve vysokém tempu a to je dost vyčerpávající. Těch posledních 250 metrů před koncem už člověk lapá po dechu, má tmu před očima a je rád, že jede.

Když se pak zastaví, tak se na něj všechno naválí. Úplně nejhorší je, když vystoupí z lodí, celý se klepe, motá se mu hlava. Je to dost nepříjemné.

foto: archiv

Ondřej Synek slaví stříbro

Měl jste radost ze stříbrné medaile, nebo jste cítil i trochu zklamání?

Po pravdě řečeno, těsně po dojezdu mi prolétlo hlavou, že je škoda, že jsem nevyhrál. Je to ale sport, moje první medaile na olympiádě a já jsem moc rád, že jsem dojel jako druhý.

Jakou jste měl taktiku?

Moje taktika byla do prvního kilometru se držet s polem (ostatními závodníky – pozn. red.) a spoléhat na závěr, kde budu zvyšovat tempo. Ten první kilometr se mi, myslím, celkem povedl, i když jsem byl vzadu. Pak jsem chtěl přidat, začal zvyšovat rychlost,

ale ostatní začali taky, a tak nebylo výrazné posunutí dopředu. Při posledních 500 metrech jim však došly síly, a tak jsem jim ujel. Nakonec to do konce vydržel jen Nor.

V Chuchli odstartovali dostihový podzim

Na sklonku letních prázdnin byla ve Velké Chuchli zahájena druhá polovina letošní dostihové sezóny. Za ideálního počasí se na dobře připravené dráze odběhlo osm dostihů, přičemž vrcholem programu byl 63. ročník posledního a nejdelšího klasického testu Tattersalls St. Leger (2800 m, 3letí, 1 mil. Kč).

Na start významné zkoušky se postavila kvalitní sestava čtrnácti koní. Favority 4:1 byli vítěz Staroprarnen Českého derby, bronzový z derby na Slovensku a v Polsku Tullamore (ž. Janáček) a čtvrtý z pražské vrcholné klasiky a druhý ze Slovenského derby Magic Slipper (ž. Krowicki). Za nimi byl nejčastěji tipovaný úspěšný rekonalescent Klaus (ž. Srnec), který startoval s kurzem 4,5:1. V první polovině dostihu diktoval rychlé tempo Teasio (ž. Lukášek, stáj Hrubý), kterého u mety 1400 metrů vstřídal stájový kolega Magic Slipper. V lahovickém oblouku si vytvořil slušný náskok, ale v cílové rovině jej neudržel a propadl se. Naopak po ideálním průběhu „v závětrí“ na bariéře nasadil k finiši hnědák DS Dvorce, pátý ze Staroprarnen Českého derby Urodos a s podporou svého stálého jezdecka Jakuba Pavlíčka dominoval jistě o tři a čtvrti délky v čase 2:56,52 - druhém nejrychlejším v historii dostihu, jen 0,2 sekundy za rekordem klisny Ready for Life (2005). Na druhé místo dopomohl internacionál Gary Hind slovenskému hostovi, pátému z bratislavského derby All About Samovi, v těsném doběhu za ním nečekaně vybojovala třetí příčku druhá z Oaks Vadeona (ž. Šafář). Triadvacetiletý jezdec Jakub Pavlíček i jen o tři roky

starší trenér Pavel Tůma shodně dosáhl největšího úspěchu svých kariér. Pavlíček má momentálně na kontě 47 vítězství a je

foto: Kurzweil

Urodos s jezdcem Pavlíčkem vítězí v Tattersalls St. Leger

nejzřetnějším čekatelem na žokejský titul. Obezřetně menezovaný Urodos, šestý z Velké jarní ceny Holdingu Rabbit a pátý ze Staroprarnen Českého derby, dosáhl již čtvrtého triumfu v kariéře, v níž zatím nastoupil k sedmi dostihům.

Dostihové nedělní dny začínají ve 14 hodin a vstup zdarma mají opět děti a mládež do 18 let, držitelé časových jízdenek pražského Dopravního podniku opatřených platným ročním nebo studentským kupónem a držitelé legitimací TP, ZTP a ZTP-P. Veškeré aktualizované informace k pražským dostihům najdete na: www.velka-chuchle.cz (zla)

Kalendář – nejbližší termíny:
21.9. Dostihový festival (VC Prahy CK Martin Tour, VC turfú Renomia)
28.9. Svatováclavská cena Renault
5.10. Cena favorita Strike Sportu

Kolo pro život

V sobotu 9. srpna odstartoval z velkého dostihového oválu v Chuchli již 9. závod seriálu Kolo pro život. Na startu se sešlo přes devět stovek závodníků. Na rozdíl od minulých ročníků se nekonala „bahenní lázeň“, i když ráno to s počasím rozhodně nevypadalo příliš optimisticky. Nakonec desátá rozhodla, jak se mezi cyklisty říká, a z podmracené oblohy nakonec přece jen vykouklo sluníčko. Počasí se potom už jen zlepšovalo. Na trati se tentokrát od kol spíše prášilo, což bylo vidět především při startu na klusácké dráze.

Trasa třetího ročníku vedla stejně jako loni převážně po turistických trasách přes Radotín, Vonoklasy a Mořinku směrem na Karlštejn. Na cestě zpět je čekala opět

foto: Aneta Černá

Olympionička Huřková na startu

Mořina, dále Roblín, Třebotov, Kosoř a radotínský úsek. Terén je zde velmi členitý. Nechyběly technické sjezdy a výjezdy,

dlouhá stoupání a klesání. Na odpočinek moc míst nebylo, nicméně nádherných výhledů bylo bezpočet.

Na své si přišli nejen dospělí. Zatímco oni bojovali s nástrahami 50km tratě, v areálu závodističky bojovaly naše nejmenší naděje o své první trofeje a zkušenosti. Pro ně pak nechyběl ani bohatý doprovodný program, který jim vyplnil celý den.

Závod měl skvělou sportovní úroveň. Na startu nechyběla téměř kompletní domácí špička. Ozdobou byla účast olympioničky Terezy Huřkové, která si závod vybrala jako závěrečnou přípravu před odletem do Pekingu, kde bohužel nespěla podle svých představ.

Zvítězil Jan Hruška (Cyklotrénink.com) v nesukutečném rychlostním průměru 31 km/h. Překvapivě dobře si po letošním úrazu vedl Kristián Hynek (Scott&Hagget) a dokázal, že jeho loňské prvenství na této trati nebyla náhoda. Dokonalá znalost trati se vyplatila také třetímu v pořadí – Matouši Ulmanovi ze stejného týmu.

Mezi ženami potvrdila svoji formu Tereza Huřková (Česká spořitelna MTB), která zvítězila před Pavlou Havlíkovou (KC Kooperativa) a Janou Kábrtovou (Spinning Alpine Pro MB).

Poděkování patří všem obecním úřadům a starostům, kteří nám poskytli svoji pomoc a podporu při uspořádání tohoto závodu. Stejně tak policii ČR, Městské policii, Lesům ČR, Lesům Stejných, třebotovským hasičům a všem těm jednotlivým lidičkám, kteří podali pomocnou ruku.

Svatopluk Fořt

Zbraslavská herna začíná další život

V pondělí 22. září začíná ve zbraslavské herně Patium v pořadí již pátý ročník Zbraslavské bowlingové ligy, jedné z nejmasovějších regionálních soutěží bowlingu v ČR stojící mimo struktury oficiálních soutěží České bowlingové asociace. Stejně jako loni bude i letos na startu 17 týmů, což v praxi znamená aktivní bowlingovou účast kolem stovky hráčů včetně těch z nejvyšších oficiálních bowlingových soutěží.

Zbraslavská bowlingová liga potrvá až do jara, všechna družstva spolu totiž odehrají dva vzájemné zápasy a osm vyvolených pak ještě čeká čtvrtfinále, semifinále a finále.

Také letos je tedy možné, že se ze „zbraslavské líhne“ objeví na bowlingové scéně další sportovní osobnosti, stejně jako tomu bylo v letech předchozích. Bez nadsázky největších úspěchů ale dosáhli hráči a hráčky původem z Patia v první polovině letošního roku. Jaromír Větrovský se stal pro rok 2008 mistrem Prahy, Věra Fryšová a Hanka Křenková ze Zbraslavi obsadily na mistrovství Prahy 2. a 3. místo, Hanka pak byla ještě třetí

na celostátním mistrovství. Největších úspěchů přitom stále dosahují junioři, o jejichž výsledcích na posledním mistrovství ČR jsme ale již psali. Ne tak ale o výsledcích juniorské reprezentace. Ta letos vyjela historicky poprvé v dějinách bowlingu na zahraniční klání. V obou případech přitom dosáhla z celé juniorské reprezentace nejlepších umístění Veronika Nováková z Lipenců. Jako jediná se na březnovém mistrovství Evropy ve Finsku, tak o tři měsíce později na mistrovství světa v americkém Orlando dostala do první stovky, což se jinak nepodařilo nikomu. Po zásluze byla také na slavnostním letošním večeru osobností tuzemského bowlingu pro rok 2007 vyhlášena juniorkou roku.

Do širší reprezentace se už ale také prosazuje Jaroslav Daněk a poté, co letos proběhlo druhé soustředění většinou zbraslavských juniourů v bowlingovém kempu v Kutné Hoře, mají reálné ambice na reprezentaci i další juniorské naděje. Tak jim držíme palce.

Petr Havel